

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Gabriely Vršanské ve věci žalobce: **V. M.**, bytem „X“, **proti** žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor životního prostředí a zemědělství, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2013, č. j. 1960/ZPZ/2013-4**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2013, č. j. 1960/ZPZ/2013-4, a rozhodnutí Městského úřadu Žatec ze dne 4. 4. 2013, č. j. MUZA8858/2013, **se pro nezákonnost zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí č. j. 1960/ZPZ/2013-4 ze dne 19. 6. 2013, kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Žatec ze dne 4. 4. 2013, č. j. MUZA8858/2013, kterým byl zamítnut návrh na ustavení žalobce mysliveckým hospodářem pro společenstevní honitbu Sádek – Lhota, pro nesplnění podmínky bezúhonnosti, neboť byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin.

Žalobce nesouhlasil s tím, že správní orgány zamítly návrh Mysliveckého sdružení Černá Hora, uživatele společenstevní honitby Sádek – Lhota na jeho ustanovení mysliveckým hospodářem, protože nesplňuje podmínku bezúhonnosti. Žalobce zopakoval v žalobě námitky uplatněné v odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Žatec č. j. MUZA8858/2013

a odcitoval části odůvodnění rozhodnutí žalovaného. K tomuto zejména namítal, že oba správní orgány nesprávně dovodily, že mají-li právo si při posuzování bezúhonnosti mysliveckého hospodáře vyžádat podle § 35 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, opis z jeho evidence Rejstříku trestů, pak je tím myšleno uplatnění stejného pravidla pro posuzování bezúhonnosti jako u myslivecké stráže stanovené v § 12 odst. 5 zákona o myslivosti. Žalobce připomněl, že sice byl v minulosti pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, ale jeho odsouzení bylo soudem zahlazeno, proto se na něj ve smyslu § 106 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“) hledí, jako by odsouzen nebyl. Poukazoval na to, že žalovaný nepřihlížel, ačkoli mu tato skutečnost byla známa z opisu evidence Rejstříku trestů, k zahlázení odsouzení, přičemž tento svůj postup opíral o vzájemný poměr mezi zákonem o myslivosti a trestním zákoníkem v tom smyslu, že zákon o myslivosti je ve vztahu k trestněprávním předpisům zákonem speciálním a pro účely posuzování bezúhonnosti podle § 35 odst. 1 zákona o myslivosti se ustanovení § 106 trestního zákoníku o zahlázení odsouzení nepoužije.

Žalobce namítal nezákonnost postupu žalovaného při posuzování bezúhonnosti žalobce, navrženého na mysliveckého hospodáře, spočívající v aplikaci § 12 odst. 5 zákona o myslivosti, který se vztahuje výlučně k posuzování způsobilosti kandidáta na mysliveckou stráž. Úprava myslivecké stráže a mysliveckého hospodáře je přitom v zákoně provedena odděleně a § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti, který upravuje podmínky ustanovení mysliveckého hospodáře, odkazuje výlučně na § 12 odst. 4 téhož zákona, který upravuje podmínky pro ustanovení myslivecké stráže tak, že za bezúhonného se podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin nebo uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku myslivosti nebo komu byla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona. Přísnější podmínky bezúhonnosti platí proto právě jen u myslivecké stráže, a pokud by podle § 12 odst. 5 zákona o myslivosti mělo být postupováno i v případě mysliveckého hospodáře, zákon by tak jistě výslovně stanovil.

Žalobce své argumenty podpořil odkazem na důvodovou zprávu k novele zákona o myslivosti č. 59/2003 Sb., v níž se uvádí, že myslivecký hospodář není na rozdíl od myslivecké stráže veřejným činitelem, a proto by bylo nesprávné, pokud by pro něj byla uplatňována stejná kritéria. Vzhledem k tomu, že Policie ČR provádí šetření zejména spolehlivosti a bezúhonnosti ve smyslu zákona o zbraních a střelivu, není důvod, aby byl myslivecký hospodář stejné proceduře podroben dvakrát. Žalobce dále odkazoval na důvodovou zprávu k zákonu č. 124/2008 Sb., změna zákona o Rejstříku trestů a dalších zákonů, kterým bylo do zákona o myslivosti vloženo ustanovení, na jehož základě si správní orgán vyžaduje opis z evidence Rejstříku trestů a touto dokládá, že provedená změna byla pouze technického rázu a měla vést k přesunu povinnosti fyzických osob předkládat výpis z evidence Rejstříku trestů na správní orgány v tom smyslu, že tyto mají povinnost sami vyžádat opis z Rejstříku trestů.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a požadoval náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení. K žalobním námitkám, se vyjádřil tak, že při posuzování bezúhonnosti žalobce postupoval podle právní zásady *lex specialis derogat legi generali*, tedy že zvláštní úprava má přednost před normou obecnou (subsidiární), která se uplatní jen tam, kde zvláštní právní předpis věc sám neupravuje. Žalovaný proto v daném

případě v první řadě postupoval podle zákona o myslivosti, který přímo definuje bezúhonnost, jako podmínku pro ustanovení mysliveckého hospodáře. V tomto zákoně je upraveno i posouzení bezúhonnosti ve vztahu k zahlázení odsouzení, kterým se žalovaný rovněž zabýval, když z obsahu evidence Rejstříku trestů zjistil, že žalobce byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin a osvědčil se. Žalovaný přisvědčil žalobci v tom, že § 35 zákona o myslivosti neobsahuje na rozdíl od § 12 téhož zákona pravidlo upravující posouzení bezúhonnosti ve vztahu k zahlázení odsouzení a poukázal na to, že žalovaný k překlenutí této nejasnosti postupoval v souladu s obecnými metodami výkladu právní normy. Za užití logického výkladu založeného na argumentu per analogiam legis (analogie zákona) žalovaný aplikoval na daný případ nejbližší podobné ustanovení, kterým je § 12 odst. 5 uvedeného zákona. Tento závěr žalovaného byl odůvodněn i tím, že předpoklady k ustanovení mysliveckého hospodáře a myslivecké stráže jsou téměř totožné, a myslivecký hospodář je oprávněn stejně jako myslivecká stráž usmrcovat toulavé psi a kočky a další škodlivá zvířata dle § 35 odst. 4 písm. e) a § 14 odst. 1 písm. e), f), g) zákona o myslivosti.

Žalovaný připomněl, že pokud by zákonodárce zamýšlel učinit rozdíl mezi bezúhonností myslivecké stráže a mysliveckého hospodáře, nestanovil by v zákoně výslovnou povinnost správního orgánu vyžádat si opis z evidence Rejstříku trestů, v němž jsou, na rozdíl od výpisu, uvedeny i zahlázené trestné činy.

Žalovaný závěrem odmítl argumentaci žalobce důvodovými zprávami k zákonu č. 59/2003 Sb., změna zákona o myslivosti a zákona o obcích a k zákonu č. 124/2008 Sb., změna zákona o Rejstříku trestů a dalších zákonů, s odůvodněním, že žalobce irrelevantně spekuluje o záměru zákonodárce.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce poukázal na to, že myslivecká stráž je na rozdíl od mysliveckého hospodáře úřední osobou a ani práva a povinnosti z těchto funkcí vyplývající si nejsou podobná. Hlavním úkolem myslivecké stráže je dohlížet na dodržování povinností spojených s ochranou myslivosti, naproti tomu hlavním úkolem mysliveckého hospodáře je zabezpečovat plnění povinností spojených s chovem a lovem lesní zvěře. Tomu pak odpovídají i rozdíly v předpokladech pro výkon shora uvedených funkcí. Žalobce poukázal na to, že shora uvedené skutečnosti žalovaný zcela opominul při výkladu ustanovení zákona a ani podpůrně nepoužil historickou metodu výkladu ustanovení zákona o myslivosti, která by jej musela přivést ke zcela odlišnému závěru než prosté použití analogie zákona.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť oba účastníci vyslovili k výzvě soudu s tímto postupem souhlas.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Mezi účastníky je nesporné, že uživatel honitby Sádek – Lhota, Myslivecké sdružení Černá Hora podalo 29. 3. 2013 návrh na ustanovení žalobce mysliveckým hospodářem ve smyslu § 35 zákona o myslivosti. Orgán státní správy myslivosti – Městský úřad Žatec rozhodnutím ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. MUZA8858/2013, návrh zamítl s odůvodněním, že z opisu z evidence Rejstříku trestu zjistil, že žalobce byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, tudíž nesplňuje zákonem požadovanou podmínku bezúhonnosti. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 6. 2013, č. j. 1960/ZPZ/2013-4, zamítl. Mezi účastníky rovněž není sporu o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, a že toto odsouzení bylo zahlazeno. Podstata sporu mezi účastníky spočívá v tom, zda žalovaný (shodně s ním i správní orgán prvního stupně) správně posoudil bezúhonnost žalovaného, když při posouzení podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti aplikovaly § 12 odst. 5 zákona o myslivosti a nepřihlédly k tomu, že jeho odsouzení bylo zahlazeno, a proto se na něj ve smyslu § 106 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), hledí, jako by odsouzen nebyl.

Za stěžejní pro danou věc soud považuje výklad § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti ve spojení s ustanovením § 12 odst. 5 a § 35 odst. 2 zákona o myslivosti, tj. posouzení zda byla u žalobce splněna podmínka bezúhonnosti ve smyslu ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře.

Podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti, ve znění zákona č. 124/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, účinného od 1. 7. 2008, je podmínkou pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře mimo jiné *bezúhonnost* navržené osoby s odkazem na § 12 odst. 4 zákona.

Podle § 12 odst. 4 zákona o myslivosti (jedná se o ustanovení, které se vztahuje k ustanovení myslivecké stráže) se za *bezúhonného pro účely tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin nebo uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku myslivosti nebo komu byla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona. K uloženým pokutám za přestupky na úseku myslivosti a k pokutám za přestupky uložené podle tohoto zákona se nepřihlíží, pokud od právní moci rozhodnutí o jejich uložení uplynuly 2 roky.*

Podle § 35 odst. 2 věta první zákona o myslivosti si *orgán státní správy* myslivosti, který rozhoduje o ustanovení mysliveckého hospodáře, *k ověření bezúhonnosti* podle odstavce 1 písm. c) *vyžádá* podle zvláštního právního předpisu *opis z evidence Rejstříku trestů*. Věta třetí shora uvedeného ustanovení praví, že ke splnění podmínky bezúhonnosti je také třeba předložení čestného prohlášení, jímž fyzická osoba prokáže, že na úseku myslivosti jí nebyla pravomocně uložena sankce za spáchání přestupku podle zákona o přestupcích, ani jí nebyla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona. K uloženým sankcím za přestupky na úseku myslivosti a k pokutám za přestupky uložené podle tohoto zákona se nepřihlíží, pokud od právní moci rozhodnutí o jejich uložení uplynuly 2 roky (věta čtvrtá).

Bezúhonnost jako podmínka pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře je tedy definována odkazem na ustanovení definující bezúhonnost požadovanou pro mysliveckou stráž. Podle § 12 odst. 5 zákona o myslivosti je pro ověření podmínky bezúhonnosti správní orgán rozhodující o ustanovení myslivecké stráže oprávněn vyžádat si

opis z evidence Rejstříku trestů. Ustanovení § 12 odst. 5 věty druhé zákona o myslivosti dále výslovně stanoví, že *při posuzování bezúhonnosti se nepřihlíží k zahlazení odsouzení podle zvláštního zákona* (s odkazem na ustanovení § 69 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon).

Pro úplnost soud dodává, že zákon o myslivosti upravuje posuzování bezúhonnosti osoby rovněž v § 47 odst. 3 písm. d) pro účely vydání loveckého lístku. V § 47 odst. 3 písm. d) zákona o myslivosti se rovněž odkazuje na ustanovení § 12 odst. 4 zákona. Rozdílnost úpravy oproti úpravě mysliveckého hospodáře je dána až v textu § 47 odst. 4 zákona o myslivosti, podle kterého si *orgán státní správy myslivosti, který vydává lovecké lístky, k ověření bezúhonnosti podle odstavce 3 písm. d) vyžádá podle zvláštního právního předpisu výpis z evidence Rejstříku trestů*. Dále je shodně jako v ustanovení § 35 odst. 2 zákona o myslivosti stanoveno, že ke splnění podmínky bezúhonnosti je také třeba předložení čestného prohlášení, jímž fyzická osoba prokáže, že na úseku myslivosti jí nebyla pravomocně uložena sankce za spáchání přestupku podle zákona o přestupcích, ani jí nebyla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona s tím, že k uloženým sankcím za přestupky na úseku myslivosti a k pokutám za přestupky uložené podle tohoto zákona se nepřihlíží, pokud od právní moci rozhodnutí o jejich uložení uplynuly 2 roky.

Právní úprava zákonných předpokladů pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře účinná do 30. 6. 2008 byla od současné úpravy odlišná. Zákonem č. 59/2003 Sb. byla s účinností od 28. 2. 2003 novelizována i ustanovení týkající se mysliveckého hospodáře. Nově bylo stanoveno, že bezúhonnost se dle ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti prokazuje předložením výpisu z evidence Rejstříku trestů, nikoli opisem, jak bylo vyžadováno dle § 12 odst. 5, ve spojení s § 35 odst. 6 zákona o myslivosti, ve znění do 27. 2. 2003. Zároveň bylo v § 35 odst. 6 zákona o myslivosti zakotveno, že pro ustanovení mysliveckého hospodáře platí obdobně § 12 odst. 3, tedy nikoli i § 12 odst. 4 až 6, jak tomu bylo do 27. 2. 2003. K této novelizaci byla vydána důvodové zpráva, na kterou žalobce odkazuje, a která odůvodňovala zmírnění podmínek ustanovení mysliveckého hospodáře od podmínek myslivecké stráže tím, že „myslivecký hospodář není veřejným činitelem jako myslivecká stráž, a proto je nesprávné, pokud jsou uplatňována stejná kritéria. Vzhledem i k tomu, že Policie ČR provádí šetření zejména spolehlivosti a bezúhonnosti ve smyslu zákona o zbraních a střelivu, není důvod, aby myslivecký hospodář byl stejně proceduře podroben dvakrát“.

Další změna ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti byla provedena s účinností od 1. 7. 2008 zákonem č. 124/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů. Tímto byla z § 35 odst. 1 písm. c) vypuštěna slova „k prokázání bezúhonnosti předloží výpis z evidence Rejstříku trestů;“ a za odstavec 1 byl vložen nový odstavec 2, kterým byla orgánu státní správy myslivosti, rozhodujícímu o ustanovení mysliveckého hospodáře, stanovena povinnost vyžádat si k ověření bezúhonnosti podle odstavce 1 písm. c) opis z evidence Rejstříku trestů. Ke splnění podmínky bezúhonnosti byla nově zavedena povinnost fyzické osoby předložit čestného prohlášení k prokázání, že na úseku myslivosti jí nebyla pravomocně uložena sankce za spáchání přestupku podle zákona o přestupcích, ani jí nebyla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona. Zákon nově stanovil, že k uloženým sankcím za přestupky na úseku myslivosti a k pokutám za přestupky uloženým podle tohoto zákona se nepřihlíží, pokud od právní moci rozhodnutí o jejich uložení uplynuly 2 roky. Důvodová zpráva k návrhu zákona č. 124/2008 Sb., v části týkající se novelizace některých ustanovení zákona o myslivosti shora popsanou změnu označuje jako legislativně technickou úpravu (zjevně související s možností předávání

žádostí i výstupů z evidence Rejstříků trestů v elektronické podobě způsobem umožňujícím dálkový přístup). V důvodové zprávě k návrhu zákona č. 124/2008 Sb. je deklarován jeho účel, kterým bylo splnění úkolů uložených v usnesení vlády ze dne 12. července 2006 č. 855, kterým vláda schválila postup realizace Záměru snížení administrativní zátěže fyzických osob při řízeních a činnostech, při nichž je vyžadován výpis z evidence Rejstříku trestů za účelem doložení bezúhonnosti. Deklarovaným cílem právní úpravy pak bylo odstranění dlouhodobě nepřijatelného stavu, kdy fyzické osoby samy žádaly o výpis z evidence Rejstříku trestů za účelem doložení bezúhonnosti pro účely správního řízení ve formě originálu výpisu nebo jeho ověřené kopie. V návaznosti na změny provedené v zákoně o Rejstříku trestů byl předložen návrh změny těch právních předpisů, ve kterých byl požadován výpis nebo opis z evidence vedené Rejstříkem trestů za účelem doložení bezúhonnosti či důvěryhodnosti fyzické osoby, která je účastníkem správního řízení. Přínosem nové právní úpravy mělo být zrychlení, zjednodušení a zefektivnění služby veřejné správy, neboť správní orgán dostane aktuální výpis a může opakovaně ověřit, zda osoba splňuje podmínky bezúhonnosti a sníží se i možnost vzniku padělků.

Z výše popsaného je jasně patrné, že až po novelizaci provedené zákonem č. 124/2008 Sb. se zákon o myslivosti stal v otázce bezúhonnosti mysliveckého hospodáře nesourodým, když sice v § 35 odst. 1 písm. c) odkazuje pouze na ustanovení § 12 odst. 4 (a nikoli rovněž na ustanovení § 12 odst. 5, které výslovně uvádí, že se k zahlázení odsouzení nepřihlíží), ale současně nahradil požadavek na výpis z Rejstříku trestů (v němž se zahlázená odsouzení neuvádějí) požadavkem na opis z Rejstříku trestů (obsahuje informace i o zahlázených odsouzeních), který se v podmínkách naší právní úpravy obvykle používá jen tehdy, nepřihlíží-li se při posuzování bezúhonnosti k zahlázení odsouzení (např. u myslivecké stráže, vydávání zbrojního průkazu).

V projednávané věci se pak střetávají dva výklady této nejednotnosti zákona. Žalobce zastává názor, že z pouhého nahrazení výpisu z Rejstříku trestů opisem, nelze dovodit, že by se podmínka stanovená pro mysliveckou stráž v ustanovení § 12 odst. 5 zákona o myslivosti nově vztahovala i na mysliveckého hospodáře, když zákon neobsahuje výslovný odkaz na toto ustanovení v § 35 téhož zákona. K tomu žalobce rovněž poukázal na to, že předmětná novela byla pouze technickou novelou vycházející ze změny zákona o Rejstříku trestů. Žalovaný naproti tomu opírá svou argumentaci právě o skutečnost, že se bezúhonnost nově dokládá opisem z Rejstříku trestů, který by nemělo smysl vyžadovat, pokud by správní orgán měl přihlížet k zahlázení odsouzení.

Soud po zvážení výše uvedených argumentů a historie vývoje právní úpravy zákona o myslivosti dospěl k závěru, že právní argumentaci žalovaného nelze přisvědčit. Podle § 12 odst. 4 zákona o myslivosti, který se prostřednictvím odkazu uvedeného v § 35 odst. 1 písm. c) téhož zákona vztahuje i na mysliveckého hospodáře, se za bezúhonného pro účely tohoto zákona nepovažuje mimo jiné ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin. Žalovanému je třeba přisvědčit, že zákon o myslivosti obsahuje vlastní definici bezúhonnosti spočívající na principu absence odsouzení za úmyslný trestný čin, to však neznamená, že by jen z tohoto důvodu bylo možné nepřihlížet k existenci fikce obsažené v ustanovení § 106 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (shodně jako zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon v § 70 odst. 1), které stanoví, že bylo-li odsouzení zahlázeno, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen [Zde soud pouze pro úplnost poznamenává, že u zahlázení odsouzení podle § 105 a § 106 trestního zákoníku (§ 69 a § 70 trestního zákona) a u osvědčení podle § 83 trestního zákoníku (§ 60 trestního zákona) se sice jedná o odlišné

instituty, jejich důsledky jsou však totožné, tzn. v obou případech se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen. Rozlišování těchto institutů z hlediska splnění podmínek bezúhonnosti soud proto považuje za bezpředmětné]. Účelem uvedené právní fikce je umožnit pachateli, aby po splnění určitých podmínek byly odstraněny nepříznivé důsledky jeho odsouzení, které přetrvávají i po výkonu trestu či ochranného opatření a které by mu mohly ztěžovat uplatnění v dalším životě (shodně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, str. 1224). Výklad slovního spojení „hledí se“ přitom provedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 Azs 25/2014-48, kde uvedl: „Slovní spojení „hledí se“ nelze interpretovat jinak, než jako obecnou povinnost nahlížet na pachatele tak, jako by nebyl odsouzen, jako na osobu bezúhonnou. Výjimku představují pouze případy, kdy právní přepis výslovně stanoví, že i k zahrazenému odsouzení je třeba přihlídnout při posouzení požadavku bezúhonnosti (srov. např. § 22 odst. 4 zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu).“

V projednávané věci soud neshledává důvody se od shora uvedeného výkladu jakkoli odklonit a z tohoto dovozuje, že v § 12 odst. 5 zákona o myslivosti je tak u myslivecké stráže zakotvena výjimka z obecného pravidla, která musí být vykládána restriktivně. Pokud tedy § 35 zákona o myslivosti v souvislosti s bezúhonností mysliveckého hospodáře odkazuje výlučně na § 12 odst. 4, a nikoliv rovněž na § 12 odst. 5, nelze toto ustanovení při posuzování způsobilosti kandidáta na mysliveckého hospodáře aplikovat. Je nezbytné připomenout, že zákonem č. 124/2008 Sb., došlo primárně ke změně úpravy zákona o Rejstříku trestů, jejímž cílem bylo zjednodušení procesu získávání údajů z Rejstříku trestů, což ostatně výslovně deklarovala i důvodová zpráva k návrhu zákona. Tomuto záměru pak odpovídala novelizace několika desítek zvláštních předpisů, která dala správním orgánům možnost a povinnost si potřebné výpisy či opisy opatřovat z vlastní iniciativy. Důvodová zpráva k návrhu zákona neobsahuje žádnou zmínku o tom, že by zákonodárce zamýšlel zpřísnit podmínku bezúhonnosti pro myslivecké hospodáře. Dovození zpřísnění úpravy bezúhonnosti výše uvedenou novelou tak postrádá oporu nejen v samotném textu zákona (jak bylo uvedeno výše), ale i v okolnostech přijetí zákona č. 124/2008 Sb.

Pakliže žalovaný argumentoval tím, že § 12 odst. 5 zákona o myslivosti použil v případě mysliveckého hospodáře na základě logického výkladu založeného na argumentu per analogiam legis (analogie zákona), je zřejmé, že při posuzování skutkové podstaty zcela pominul úvahy o tom, zda jde o analogii přípustnou a zda je dána relevantnost takového postupu. Závěry žalovaného jsou v rozporu se shora uvedenými výsledky historického výkladu, které jsou podpořeny i výkladem teleologickým, když smyslem omezení osoby pachatele trestného činu vyjádřeným v ustanovení § 12 odst. 5 zákona o myslivosti (tedy zpřísněním podmínek bezúhonnosti myslivecké stráže), je veřejný zájem na ochraně společnosti před potencionálním zneužitím rozsáhlých pravomocí, které zákon myslivecké stráž (na rozdíl od mysliveckého hospodáře) přiznává. Výčet pravomocí myslivecké stráže je přitom obsažen v ustanovení § 14 zákona o myslivosti a vyplývá z něho, že myslivecká stráž, je mimo jiné, oprávněna požadovat od osob, které jsou v honitbě se střelnou zbraní nebo s jinou loveckou výzbrojí, předložení zbrojního průkazu, průkazu zbraně, loveckého lístku, povolenky k lovu a potvrzení o povinném pojištění, popřípadě jiného průkazu, jímž lze prokázat jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého nebo přechodného pobytu [odst. 1 písm. a)], zastavit a prohlížet v honitbě a na účelových komunikacích v honitbě dopravní prostředky včetně přepravovaných zavazadel, je-li důvodné podezření, že přepravují nebo obsahují neoprávněně nabytou zvěř, a za tím účelem požadovat předložení dokladu o nabytí zvěře [odst. 1 písm. b)], zadržet osobu, kterou přistihne v honitbě při neoprávněném lovu

nebo při jiné činnosti tímto zákonem zakázané, nebo osobu, kterou přistihne v honitbě se zakázanou loveckou výzbrojí anebo se střelnou zbraní, pokud nejde o osobu oprávněnou podle zvláštních právních předpisů držet střelnou zbraň i na honebních pozemcích, a neprodleně přivolat orgán Policie České republiky (dále jen "policie") [odst. 1 písm. c)], odejmout osobám uvedeným v písmenech b) a c) střelnou zbraň nebo zakázanou loveckou výzbroj, chycenou, ulovenou nebo přepravovanou zvěř, popřípadě i loveckého psa a fretku a vykázat je z honitby; o odnětí věci sepsat úřední záznam a osobě, jíž byla věc odňata, vystavit potvrzení o odnětí věci a odňatou střelnou zbraň nebo zakázanou loveckou výzbroj odevzdat neprodleně orgánu policie; osoby uvedené v písmenech a) až d) jsou povinny výzvám či úkonům v nich uvedeným vyhovět, popřípadě jich uposlechnout [odst. 1 písm. d)], ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení za přestupky podle zvláštního právního předpisu [odst. 1 písm. i)], vstupovat na pozemky v honitbě v rozsahu nezbytně nutném k výkonu funkce [odst. 1 písm. j)]. Ze shora uvedených důvodů, se pak jeví jako zcela přiměřený požadavek na bezúhonnost takové osoby – myslivecké stráže, spočívající v tom, že se musí jednat o osobu, která nebyla pravomocně odsouzena za úmyslný trestný čin a je nerozhodné, zda její odsouzení za takový trestný čin bylo již pro jiné účely podle zvláštních zákonů zahlazeno. Naproti tomu mysliveckému hospodáři zákon žádnou ze shora uvedených pravomocí nesvěřuje, tento je při své činnosti, jak vyplývá z ustanovení § 35 odst. 4 zákona o myslivosti nadán oprávněními zejména ve vztahu k hospodaření v honitbě a zastupování uživatele honitby a jeho pravomoci se ve vztahu k právům třetích osob, pravomocem myslivecké stráže co do kvality ani kvantity ani nepřibližují. Ve světle shora uvedeného je pak zřejmé, že dovozuje-li žalovaný zpřísnění podmínek bezúhonnosti pouze z požadavku na opis z trestního rejstříku (§ 35 odst. 2 zákona o myslivosti), zavedeného novelizací zákona o myslivosti v roce 2008, jde o výklad extenzivní v rozporu s principem proporcionality, neodpovídající účelu sledovaného zákonem provedenou úpravou.

Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že pravomocně odsouzený pachatel úmyslného trestného činu navržený na ustanovení mysliveckým hospodářem splňuje podmínku bezúhonnosti podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. c), ve spojení s ustanovením § 12 odst. 4 zákona o myslivosti, jestliže jeho odsouzení bylo zahlazeno podle ustanovení § 69 trestního zákona resp. podle ustanovení § 105 trestního zákoníku. Ustanovení § 12 odst. 5 věty druhé zákona o myslivosti se na mysliveckého hospodáře nevztahuje. Správní orgány obou stupňů tak v projednávané věci pochybily, když nezohlednily zahlazení odsouzení žalobce a jejich závěr, že žalobce nesplňuje podmínku bezúhonnosti, tak nemůže obstát.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nezákonnost podle § 78 odst. 1, odst. 3 s.ř.s. zrušil. Zároveň soud v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, při němž je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán shora uvedeným právním názorem soudu.

V souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku soud žalobci, který byl ve věci zcela úspěšným, přiznal vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které představuje částka 3.000,- Kč zaplaceného soudního poplatku, kterou je žalovaný povinnen zaplatit do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Jiné náklady podle obsahu soudního spisu žalobci nevznikly, přičemž žalobce jejich náhradu ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 14. října 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová